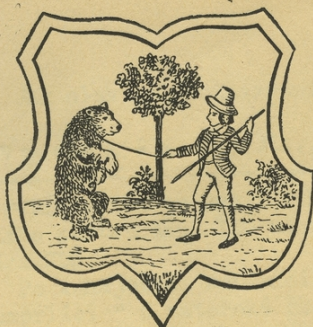

VĚTRNÍK

Vydává MěstNV ve Vysokém n. Jizerou s aktivem kulturních pracovníků

Větrník - roč. VI. - č. 3.

-1-

Vysoké nad Jizerou 22.3.1973

Oslava Vítězného února.

25. února byla v přízemí Vlastivědného muzea zpřístupněna výstava "25 let Vítězného února", která potrvá do konce zimního rekreačního období. Řada výprav, internát zdejší zemědělské školy a některé třídy vysoké ZDŠ shlédlo spolu s prohlídkou celého muzea tuto výstavu. Veřejnou oslavu, kterou pořádaly složky NF velice pěkně popsal ve "Větrníčku" Lěoš Kavan, žák VII. tř. Necháme ho tedy mluvit:

"Ve čtvrtek 22. února se konala v Krakonoši dvě představení pásma žáků z LŠU a skupiny SSM, nazvaného Byl únor v Čechách. Já jsem dělal mechanika u magnetofonu. To znamená, že jsem pouštěl hudbu. Odpoledne ve 2 hod. bylo představení pro žáky ZDŠ. Úvodní slovo o významu výročí 25. února měla s. uč. Marie Ďoubalíková. Pásmo se všem líbilo, ale večer bylo představení daleko slavnostnější a hezčí. Večerní slavnost zahájila opět s. uč. M. Ďoubalíková jako předsedkyně NF. Potom následovala Píseň práce. Dále slavnostní projev tajemníka OV KSČ s. Martince a vyhlášení závazků, uzavřených na počest Vítězného února. Zlatým hřebem večera bylo recitační pásmo. Verše byly doplnovány krásnými barevnými diapositivy z naší vlasti a provázeny hudbou L. Janáčka.

U recitační skupiny SSM se mi zvláště líbily jejich nástupy a oblečení, znázorňující naši vlajku. Po představení přišli někteří diváci a gratulovali s. uč. Hnykové, a to si myslím, že právem. Také všichni účinkující byli svými výkony jistě spokojeni a měli radost, že byla tak velká účast". / 260 osob/.

Jiřina Ďoubalíková

Na slavnostním večeru uspořádaném u příležitosti oslav 25. výročí Vítězného února byl NF ve Vysokém nad Jizerou vyhlášen tento závazek na plnění volebního programu:

Občané města Vysokého nad Jizerou spolu s místní organizací SSM vyhláší následující závazky uzavřené na počest Vítězného února.

Odpracují : 2.075 hodin na výstavbě mateřské školy
255 hodin na rozšíření veřejného osvětlení
239 hodin při budování kanalizace
1.411 hodin na dokončení úprav na sokolovně
372 hodin při opravě cest

SSM odpracují 1.000 hodin při různých akcích dle potřeby MěNV, divadelní soubor Krakonoš odpracuje 2.000 hodin při uspořádání 4. Národní přehlídky vesnických a zemědělských divadelních souborů. Samostatný závazek vyhlásila jednotka pomocné stráže V B ve Vysokém nad Jizerou, který činí 1.038 hodin, které odpracují zdarma při zajišťování veřejného pořádku, při obnovování odrazových terčů kolem silnic a dalších. Stranická skupina OO VB Vysoké nad Jizerou má další závazek na odpracování 80 hodin při výstavbě mateřské školy.

S tímto závazkem seznámila přítomné na slavnostním večeru předsedkyně Národní Fronty s. M. Ďoubalíková. Věříme, že tento závazek není konečný a že do budování se zapojí i další organizace a jednotliví občané.

Jak slavili Mezinárodní den žen

ve V y s o k é m nad Jiz.,

8. března večer se sešli v Krakonoši maminky, ženy, dívky i muži k oslavě mezinárodního svátku žen. 110 účastníků přihlíželo programu, který připravili učitelé a žáci ZDŠ.

Po zahajovací zdravici předsedy MěNV Josefa Hásky, přicupkali na jeviště malých, krásných dětí ve svátečním oblečení bylo bezprostřední, přirozené a zpěvy, recitace i tanečky roztomilé.

Další čísle patřilo pionýrům ze ZDŠ, kde se dají už odhadnout opravdové talenty. Po jejich působivém vystoupení přišel na jeviště pěvecký kroužek zdejší školy a s doprovodem klavíru zazpíval několik pěkných a melodických písniček. Děti zpívaly ji velice pěkně a slibně.

Program ukončily vítězky Okresního kola recitační soutěže - Jana Bláhová a Jarmila Babcová.

Jiřina Ďoubalíková

ve T ř í č í ,

Tříč je vesnička všem v okolí dobře známá. Má krásnou polohu, celou svojí rozlohou je obrácena k horám, k pohádkovému panoramatu Krkonoš. MNV ve Tříči si letos s oslavou MDŽ trochu pospíšil, prý raději dřív než pozdě a tak oslavovali již 4. března, to bylo v neděli odpoledne od 14.30 hod. Oslava byla uspořádána pro všechny místní ženy. Byli jsme požádáni, abychom také přispěli nějak do programu - tedy Josef Kučera, Evička Kučerová a já, a ze Tříče účinkovaly Božena Kučerová a Zdenka Fučíková. Utvořili jsme jakousi malou, improvizovanou "estrádní skupinu" a já jsem se pokusila dát to trochu dohromady. Podle spokojených úsměvů ve tvářích babiček, podle drobných slziček dojetí, jsem usoudila, že se nám ta malá práce podařila. Potvrdila to nakonec i upřímná slova díky a připojené to naše typické - "A přideť zase brzy po-bejť".

Bylo nám mezi vámi opravdu dobře, bylo mezi vámi cítit dobrou pohodu, upřímnost a spokojenost. Víte, ono i to potancování nakonec s vámi ženami a babičkami bylo tak bezprostřední, že se na to těžko hledají slova. Věřte, že "Přideme pobejť" a rá-di. Bylo nám mezi vámi moc hezky.

Slávka Hubačíková

ve S t a r é V s i ,

Oslavovalo se v předvečer svátku MDŽ - 7. března na MNV. Předseda MNV s. Vodseďálek zahájil oslavu a hlavní proslov měl s. Ladislav Ducháček. Báseň k tomu přednesla 13ti letá Jarmila Babcová.

Potom dostaly ženy, kterých bylo 22 sladké občerstvení s nápoji. S. Ladislav Ducháček pustil gramorádio a bylo veselo.

V další části četl kronikář z historie obce o revisi katastru z roku 1713, to je, co se od roku 1654 zlepšilo z následků třicetileté války, zakládání chalup ve Staré Vsi a mor roku 1772.

Všech přítomných na oslavě bylo 34.

Jaroslav Večerník

Ph Dr iniversitní profesor František Jílek nám odešel.

Když jsem před necelými třemi lety psal pro náš Větrník zdravici k vzácným osmdesátinám univ. profesora Ph Dr Františka J í l k a , netušil jsem, jak v poměrně krátké době připadne mi neradostný úkol rozloučit se s ním naposled a navždy.

Den 6. března 1973 bude pro nás a naše rodné Vysocko znamenat povždy bolestnou a nenahraditelnou ztrátu velikého a upřímného přítele našeho městečka a kraje, a

předního a věrného strážce a popularizátora svérázné mluvy našeho podhůří i odlišných zvyků a způsobu života jeho lidu minulých časů.

Pilný a zanicený sběratel nad jiné povolaný svým významem jazykovědce, sklídl zlatou žatvu mizící horácké mluvy i způsobu života našeho dávného lidu do poslední, ho klásku, a zanechal nám i budoucím nesmrtelný odkaz minulých časů našeho podhůří, kromě nesčetných přednášek o našem kraji jak v rozhlase tak i v shromážděních, ve své stěžejní práci "Ze života našich otců", jenž nesjednocen a rozdroben v utržkovitých záznamech upadl by v brzku v úplné zapomenutí.

A tak s vědeckými díky za to vše loučím se s Vámi za celý náš kraj pod horami, za všechny, kdož Vás tu měli rádi i za Obec vysockou, jejíž jste a zůstanete navždy čestným občanem, za Vlastivědné muzeum vysocké i redakci Větrníku, jichž jste vždy byl příznivcem.

Zlatá žatva dozrála - žnec odchází. Sbohem, pane profesore !

Prokop Hásek

Citlivý milovník otcovského jazyka a "Zapadlých vlastenců".
Náš vědecký svět a nesčetní přátelé rozloučili se 10.března 1973 ve velké obřadní síni pražského krematoria s Ph Dr Františkem J í l k e m - Oberpfalcerem, dlouholetým profesorem českého jazyka na filosofické fakultě university Karlovy, který po dlouhé chorobě zemřel v Praze 6.března t.r.

Dr František Jílek nebyl náš krajan, ale po čtyřicet let se řadil mezi věrné přátele a pravidelné návštěvníky Vysokého a celého kraje Zapadlých vlastenců.

Osobně jsem ho poznal za necelý rok po umrtí spisovatele Antala Staška. Dr František Oberpfalcer tu právě pátral po pokladech jazykových zvláštností mizejícího podkrkonošského nářečí. Pak jsme se sešli ještě několikrát, většinou náhodně; ale jako krajinského podkrkonošského novináře a tak trochu i vlastivědného pracovníka upoutal můj zájem natolik, že jsem mu pak u své sestry vyjednal ubytování na prázdninový pokoj ve Vysokém. A tak se stal od r. 1932 pravidelným návštěvníkem. V rodinném demku kováře Nedemlela čp. 299 trávil pak s rodinou všechna léta. Tam za příznivé letní pohody bylo možno ho vidět: už za časných jiter a pak v podvečerech v pilné práci v zátisí stinné zahrádky. Obvykle zpracovával žen každodenních procházek krajem a rozhovorů s pamětníky starých časů, podkrkonošských písmáků a vypravěčů.

Původem jihočech z Růžova nedaleko Trocnova, kde se 9.srpna 1890 narodil - už na českobudějovickém gymnasiu byl prvním studentem a také universitní studia zakončil slavnostní promocií. Když se jeho životní družkou stala dcera podkrkonošského českobratrského rodu, začal svou lásku dělit mezi rodinu, český jazyk, Prahu, jižní Čechy a Podkrkonoší.

Do veřejného života vstoupil jako jazykový poradce kulturní výchovy naší čsl.armády po r. 1919 hlavně spisem "Výchova vojsko". Lásku k otcovskému jazyku vyznal už předtím ve spisech "Základy občanských nauk" a "O jazyce mateřském". Srovnávacímu jazykozpytu se mohl věnovat po povolání na universitu Karlovu jako docent a konečně jako řádný profesor.

Když se ustavoval Spolek rodáků a přátel Vysokého nad Jiz. a okolí, to už plně zapadl do naší pražské krajanské obce. Výsledkem této spolupráce byly cykly vlastivědných večerů, pořádaných ve Vysokém o prázdninách v době dusné nacistické okupace, kdy pod názvem "Znáte podkrkonošské písmáky?" oživovali jsme slavné vlastenecké tradice kraje a posilovali víru horáků v naše nové osvobození. A Dr Oberpfalcer byl nejen spoluorganizátorem, ale obětavým přednášečem.

Když po osvobození byla publikována výzva na počestění příjmení, přijal i on příjmení rodu své životní družky a tak už k nám jezdíval profesor Dr František Jílek.

Svou lásku k našemu kraji vyzpíval zejména v citlivém výběru z bohaté písmácké práce ve své knize "Jak žili naši otcové". Z četných jeho dalších prací sluší uvést "Vyznání na mučidlech" a "Čeština je jazyk vtipný".

Před 30 lety se mu dostalo zaslouženého čestného občanství města Vysokého nad Jiz. A tak jako starý přítel kraje byl po léta místopředsedou Spolku rodáků a přátel Vysokého a okolí a v době krise se obětavě ujal vedení Vlastivědného kroužku kraje Zapadlých vlastenců.

Škoda, že už do našeho podhůří nepřijde pobejt! Měli jsme ho rádi, srdečně bychom ho uvítali jak se sluší na staré dobré přitele.

M.C.Metelka

BUŘINKA neboli TVRĐÁČEK.

Tyto mé vzpomínky vyvolaly vlastně "Vysoké lyžařské závody postaru" a oblečení asi z doby založení Ski-klubu ve Vysokém.

Tento způsob oblékání se zachoval na četných fotografiích, které možno spatřiti v lyžařském oddělení zdejšího vlastivědného muzea. Tak například tam vidíme pana učitele Mečíře, jednoho ze zakládajících členů vysokého Ski-klubu, jak jede na lyžích v buřince. Tenkrát totiž nebylo ještě žádného ustáleného sportovního dresu, nebo lyžařského mundúru. Já jsme ovšem toto období buřinkové módy prožil ve svém mládí a proto jsem se odhodlal, že o tom napíšu něco bližšího.

Tedy buřinka neboli tvrďáček, též "bourka", "buřina" nebo bombónek. Byl to tvrdý klobouk, jinak řečeno "tvrďák". Naši otcové a dědové nosili podobné klobouky i barevné, na příklad šedé, nebo světlehnědé. My už jsme měli v oblibě jen černé tvrdé buřinky. Jen šířka a tvar stříšky se měnil podle dobové módy. Byl to klobouk parádní z černého tenkého sukna, vyztuženého do tvaru nahoře zakulaceného, s černou pentlí a úzkou stříškou. Tvrďáček byl tak tvrdý, že se na něj mohlo zlehka zabubnovat konečky prstů, jako na bubínek. Ale pozor, nebyla ta jeho forma nezničitelná. Stačila k tomu neopatrnost, jak níže vylíčím v případě kamaráda a nebo zlomyslnost konkurenta, jak jsem ji poznal na své vlastní "kůži".

Jakou radost jsem měl ze svého prvního tvrďáčku. Se svolením rodičů směl jsem si jej koupit jako student v Jičíně, když jsem poprvé veřejně recitoval na akademii vyšší reálky. Recitovali jsme tenkrát dva: jistý septimán, na jehož básně si dnes již nevzpomínám a já, jako kvintán jsem recitoval Nerudovu uchvatnou básně "Jen dál!" Vybíral ji pro mne a se mnou nacvičil básník a profesor Ferdinand Tomek, potomní ředitel reálky v Nové Pace. Kdo za to mohl, že jsem měl větší úspěch a aplaus, než můj konkurent ze septimy? Netušil jsem ovšem, jaká pomsta se na mne šíje. Když jsme opouštěli kolbiště umělecké, našel jsem svou buřinku nepěkně pohmožděnou. Nestydím se přiznat, že mi vstoupily slzy do očí. Ale narovnal jsem průlom, který na štěstí neskončil dírou a to byla má první daň světské slávě.

Další má vzpomínka patří "bombónku" mého dobrého kamaráda, vysokého studenta Jarky N. z domu, zvaného "U klempířů". Přijeli jsme jednou na Velikonoce domů do Vysokého a protože byl krásný sníh, smluvili jsme si, že půjdeme lyžarit. Snad, že hrálo pěkně sluníčko, neobtěžoval se Jarka s hledáním dobře uložené vlněné zimní čepice a vyjel si na sněžné pláně v parádním tvrďáčku. Ale zle se mu to vyplatilo. Zvolili jsme si kopeček a na něm jsme cvičili jízdu bez holí s telemarky a kristiánkami. Nahoře jsme zarazili do sněhu hole, stále jedním směrem jsme sjížděli a zase se nahoru vraceli. Stoupáním jsme se na sluníčko zahřáli a kdo by se divil horkokrevnému mládí, že někteří z nás odložili i svrchníky a pokrývky hlavy. A tu se to stalo! Rozohněný Jarka smeká buřinu a sportovním mávnutím ji "pomakmo" klade na zabodnutou lyžařskou hůl. V tom salva smíchů a propíchnutá buřinka sedí na sněhu, když hůl projela jejím temenem. Tenkrát byly hole domácí výroby z tvrdého dřeva. A tak tvrdé horské dřevo prorazilo i tvrdý Jarkův klobouk. Tenkrát ještě nebyli Voskovec a Werich, aby o tom napsali veselou písničku.

Ze zápisníku Vladimíra Pavlíka.

Ve strejcoj Florijáněj.

3. Pražská elektrika.

Jennou strejce lez po žebříku na patro a asi na třetí nebo štvrtý špryncli - hdo by to počítal - se mu vomkla nohaa strejce sletal na mlat. Teda ve stodulce. Podara byla, že sebou hlunc na šitek slámy a ne na tvrdo. Voklepal se jako kočiště a nebylo nic. Až tu za nákou chvíli ho začala kunýrovať pravá ruka. Původou toho bylo, že strejce, jak leťal s toho žebříku, nák ji pod sebe narafičil, aby se trá nekráp do herbu, a pad na ni. Teda pelnou váhou. Zkusil teplý, zkusil studený a kolikery svý mazání rozličný, ale bylo to všecko starýho čerta platný. A tak si poudal, že asi náky kostiště vzalo za svý, a že ruka chce dochtora. No jo, ale kerýho? K těm vysokým jeden nemůž jít a vokolo taky. To by bylo oušklebku - koukejme strajce zázračnýho, najennou je mu vobyčejnej dochtor dobrej. Hde pak. A tak z toho byl celej merzutej. Až tu jennu neděli potkal ve Vysokým vysokýho Petra. Strejci stratili pár slou vo ourodě a tu si Peter všim, že strejce má vočuchovanou ruku. Tak ven mu všecko řek. Von vědal, že to Peter nerozkrandá. Dyž dopoudal, Peter si vodpersk na zem a poudá: "Seš pytlík, Florijáne. Preukrutnej pytlík! Jako hdybys nevědal, že mý hošiště je dochtorem. Ch Praze.

A tam vo tobě vědi starýho čerta. Dám ti na něj atres a pár řádku. Von tě zná, ale aby jen vědal že vo tom vim a že tě tam posílám. A nebylo nic. Strejce ještě nákej den počkal jesli si ruka nedá sama říci a hdyž to nebralo konce, tak se do tý Prahy vypravil. Počítal, že tam bude muset tráť nákej den pobejť, tak mu tetka nasterkala do uzlíku foroty, aby hloupě neutrácel po šenkounách.

Jo, ale co byste řekli. Jenno ráno se strejce vypravil a druhý byl zpátky. Skenařský dolánka prej ještě jaktěživo neslyšaly tolik hromování, jako dyž strejce šabroval vod Jablonečku z dráhy. Florijánka taky oudivem skoperněla, dyž nadseni verzly dveře s trejce šámal do sennice. Vidala, že je naverčenej, tak hned do něj, co se stalo, ale strejce ani muk. Až tepru večír, dyž se mělo jít líhat, poudá: "Nebylť von jest ten, kerej nevymítá ďábla nežli skerze Belzebuba kníže pekelné." A fertik! Florijánka vědala, jak začne s Písmem, že už z něj kalýho slova nedostane. A tak rači už deržala hubu. Ale h neděli ve Vysokým, to byla iná. Dyž šel z kostela vidal vod lékárny proti sobě sáhovat Petra. Udál halt a zašvenkoval kolem Hladika kupce do rynku. Ale Peter ho už taky zmerčil, a bylo mu diuný, že se mu strejce vyhejbá. Tak udál taky halt, a nadlít si ho kolem ránnice. Akorát u starý počty se strefili. Co si poudali, hdo ví. Ale istý je, že ukrutně rozhazovali rukama a perskali kolem sebe po zemi a najennou ryc, rozlítli se vod sebe, jako dyž do brabce třelí. Peter horem pádem domu a strejce za Brožovy k Šachtám.

Peter vltí do baráku jako splašenej divous, ženský hnál vod stolu, chtěly akorát nalejvat poliuku, a honem hde je papír a inkoust, a dal se do psaní:

Milej Josefe, pišu ti skerz Florijána a taky přijmi serdecný pozdrau a stálou spominku na tebe neb sem ho potkal dyž šel z kostela. Chtěl se mně terhnout vokolo, ale já si ho nadlít a hned se ho ptal, co je, a jesli už byl u tebe. Ale von nic, koukal jen do země a nikam inam, von měl ztek, že sem na něj pad. Ale já mu neslevil vzal sem ho na nášlik a draňkal do něj a tu tepru, dyž vidal, že nepolevim, tak z něj vyherklo- ten tvuj syn to je kus pěknýho holomka, to seš, jako ty milej Josefe. Dyž sem se ho ptal, jak to, tak mně poudal, že už u tebe ch Praze byl a žes ho vzal nejdřiu na nákej renken, pak žes zhas, že bylo tma jako ch pytlí a žes tam něco strojil s nákou mašinou co verčela. Pak prejs mu ukazoval nákou černou kartku co na ni byl umrličí hnát až prej mu z toho bylo voškliho, a tys prej mu poudal, že to je to jeho ručičtěstě, teda to bolný. Von Floriján ukrutně vže. Pak prejs mu pouštěl do ruky eletry-ku až prej mu ji mohlo rozškerknout, jak to bernalo. Von je prouhanec prouhaná. Poudal taky, že to u tebe ani nesmerdí jako u patřičnýho dochtora a co že to seš za dochtora a to je praua. Tady je špitál cejtíť na hony a dochtora už podle čuchu poznáš na deset sáhu. Tak sem nevědál co je na tom prauy a co si přiuhal a tak sem mu jen řek, že je hovado, abych s ním vyklajchoval toho tvýho holomka. Tak mně milej Josefe napiš co je na tom prauy, abych si byl istež, mně se taky nezdá cos s ním tropil. Na takový pády jako von má s tím pazourem byly dycky jen fáce a mazání a von tady něco vo eletryce co je ke svícení. Tak mně to napiš hned anebo jesli můžeš tak rači ihned jak to bylo. Toho holomka si tak neber, to mu jen tak vylítlo z huby, že měl ten dopal. Jesli Josef tátož vodpověděl hdo ví, ale tervám, že si to spíš nechal na vakace a řek to tátož čustně. A jak to dopalle s tím ručičtěstem. Hdo by to byl řek, najennou přestalo vyváděť jako dyž utne. Jesli to bylo po tý pražský eletryce čerti vědi, ale hdepak strejce. Ten to sterkal na to svý kolikerý mazání rozličný.

Prokop Hásek.

Baron Lyžec.

Asi v desátých létech před první světovou válkou býval každoročním hostem zimního Vysokého mladičky a u nás tehdy populární vysokoškolský student baron Rieger, vnuk vůdce národa Dr Františka Ladislava Riegra, rodáka semilského. Zúčastnil se snad každého závodu v té době u nás konaného, i když, pokud se pamatuji, nikdy si žádnou trofej z Vysokého neodvezl. Nebyl vynikajícím lyžařem - a kdo jím vlastně tenkrát ve srovnání s požadavky na dnešní špičkové závodníky byl - a co mu chybělo na umu, to vyvažoval opravdovým nadšením pro tento tehda se rodící sport.

Za svých pobytů ve Vysokém bydlil vždy v Langově domě na rohu náměstí, kde býval hlavní sklad tabáku. Bydleli jsme tehda ve vedlejším domě, a tak přes služebného ducha rodiny Langovy jsme byli vždy informováni o jeho soukromí a denním režimu. Jednou přijel z Prahy na závody v horečném stavu, musil ulehnutí a požádal o uvaření silného thé, jehož recepturu si sám nařídil. Byl to lípový květ, fenykl, bezinky, fíky, sladké dřevo a lékořice neboli pendrek, a této horké vražedné směsi ochucené

litronem a dvěma lžicemi medu vypil celý kalafák. Záhy dostavily se potné účinky, avšak s nimi i nežádoucí nutkání k sportovním úkonům. Pan baron "proběhal" celou noc a jednou také včas nedoběhl. Ale všechna čest, druhý den v neděli třeba silně handicapován - nebyl ještě ve své kůži - jako pravý sportovec se ke startu závodu dostavil. Tenkrát končila většina běžeckých tratí sjezdem od sklenařické silnice asi v místech dnešní vodárny dolů do Louček, kde byl cíl. To ovšem nebyla ještě na světě dnešní zahrada zotavovny Větrov. Nevím, stalo-li se to právě při tomto závodě nebo jindy, ale stalo se, že před dojezdem do cíle, mezi špalír přecetného cbečenstva, vysocký závodník Josef Hrubý předjel mocnými tempy barona Riegra a míjeje ho, bujaře na něj zavolal: "To sem ti, barone, natr p.... !" Což svědčí o smyslu, pro demokratičnost našeho lidu už v dávných dobách rakouského mocnářství.

Za ta předlouhá léta nikde jsem se nesešel při různých vzpomínkách na začátky lyžařství u nás ve Vysokém se jménem barona Riegra, a myslím, že neprávem. Baron Rieger byl věrným a nadšeným lyžařem, a v té nepatrné hrstce tehdejších pražských vyznavačů a průkopníků tohoto bílého sportu nikdy ve Vysokém nechyběl. Proto mu platí tato skromná vzpomínka.

Josef Hrubý, zemřelý před několika málo léty, z rodiny Hrubých z hostince Na špi-ci, byl v té době úspěšným vysockým závodníkem a jednou dokonce i vítězem jedné z tehdy se redících populárních "padesátek". I jemu platí tato usměvná vzpomínka.

Šlechtické predikáty byly u nás po převratu v roce 1918 zrušeny a tak z mladého barona Riegra se plynutím času stal universitní profesor a význačný náš filosof PhDr Ladislav Rieger, který zemřel v roce 1958 ve stáří 68 let.

Prokop Hásek.

Po dlouhém strádání skonala v Praze na Smíchově ve čtvrtek 9.března ve věku 76 let nejstarší dcera bývalého vysockého dlouholetého oblíbeného učitele Josefa Zajíčka paní Marie R o n o v á . Přes čtvrt století prožila krásné manželství po boku našeho milého krajana, vysockého rodáka spisovatele Ing Zdenka Róna, jehož byla inspirátorkou a skutečnou oporou jak v jeho povolání, tak i na dráze povídkové, románové i básnické tvorby. Díky jejímu porozumění, rozvaze, klidu a statečnosti na rozhraní let 1939-1940 stala se stejně mateřsky starostlivou ochránkyní několika studentů, kteří unikli 17.listopadu zatčení nacistických katanů. Ve volných chvílích, zejména v létě přijížděla pravidelně do svého rodného Vysokého čerpat životní posilu. I když v životě byla podrobena mnoha těžkým a tvrdým zkouškám, nikdy neklesala pod ranami osudu. Statečně snášela nemoc a pak předčasný odchod svého milovaného manžela 1948 i pozdější několikaletá utrpení, složená na její bedra. Za to vše, ale i za věrnost naší kra-janské obci v Praze, jejichž shromáždění a besed se zučastňovala pravidelně, jí při posledním rozloučení v motolském krematoriu 15.března poděkoval za naše krajany M.C. Metelka. Tohoto posledního rozloučení se zučastnili naši pražští krajané v takovém počtu, že zaplnili obřadní síň. Škoda, že se letos v létě do rodného Vysokého nad Jiz. vrátí k věčnému odpočinku už jen její popel. Čest její památce.

Redakce.

D r o b n é z p r á v y .

25. a 26. února pořádalo SRPŠ s lyžařským oddílem dětské lyžařské závody v klasických i alpských disciplínách. Zúčastnily se děti školní i předškolní. K večeru na náměstí před školní budovou na stupních vítězů bylo slavnostní "dekorování" zlatou medailí, z čokolády a věcnou cenou. Celkem se zúčastnilo 130 dětí.

24.února byl uspořádán Sportovní ples a 6.března dozněl masopust tradičním "úterkem", který pořádal Svaz žen.

Po oslavách MDŽ, 10.března oslavila naše továrna "Seba" splnění plánu slavnostním večerem s bohatým programem za velké účasti veřejnosti, jako první v nové sokolovně.

17. března uspořádal místní SSM taneční večer v Krakonoši.

Jiřina Ďoubalíková.

Lyžařský oddíl Tělovýchovné jednoty JISKRA ve Vysokém nad Jizerou pořádá v neděli dne 25.března 1973 ve Vysokém nad Jiz.tradiční lyžařské závody P O S T A R U . Závodí se v původním oblečení i lyžařské výzbroji kolem roku 1900. Dopoledne běhy, odpoledne skok a krasojízda dam a pánů. Žádáme občany, aby v hojném počtu se tohoto závodu zúčastnili, pokud možno v původním oblečení. Těšíme se na účast jak diváků, tak i závodníků.

Za TJ Jiskra Vysoké/Jiz. Jiří Vašíček.

TJ Jiskra ve Vysokém nad Jizerou oznamuje všem cvičencům, že po provedené montáži náradí se začíná opět pravidelně cvičit v pondělí 26.3.1973 cvičením žen a v úterý 27.března 1973 cvičením mužů.

Z dopisů našich čtenářů.

Moc a moc se těším na každé číslo Větrníku, na zprávy o tom, jak žijí u nás doma. Protože ať jsem kdekoliv, třeba že žiji v Praze - doma, doma je jen ve Vysokém. Mám radost z každého Vašeho úspěchu, z činnosti ochotníků, z nové sokolovny i knihovny, zkrátka z celého čilého kulturního života Vysocka. A přeji Vám všem hodně zdraví, úspěchů a radosti z práce pro naše krásné Vysocko.

Blažena Křapková/bývalá Rónová/ - Praha.

N a r o z e n i n y .

5. února oslavila pí. Marie Kučerová	81 let
24. února oslavila pí. Anna Lukšová	82 let
3. března oslavil p. František Brumlich	83 let
12.března oslavila pí.Anežka Hásková	88 let
16.března oslavila pí Marie Hajná	84 let
20.března oslavil p. Josef Vinklář	70 let

Přejeme hodně zdraví !

Ú m r t í .

27. února zemřel v Liberci rodák p. Lubor Štoček ve věku 49 let,
6. března zemřel v Praze p. prof.Dr.František Jílek-Oberpfalcer ve věku 83 let,
9. března zemřela pí.Marie Rónová,roz.Zajičková ve věku 76 let,
10. března zemřel p. František Matoušek, zahradník, ve věku 63 let
20. března zemřel p. František Škrabálek ze Tříče ve věku 46 let,
22. března zemřela pí. Marie Nigrinová,roz.Jatšová ve věku 84 let.

Čest jejich památce !

Redakci zaslané použité i nepoužité rukopisy nejsou-li vyžádány zpět, ukládají se do archivu zpravodaje. Celoroční předplatné poštou 25,-Kčs. Odpovědná redaktorka Marie Ďoubalíková.

Větrník vychází jednou za měsíc. Řídí redakční rada. Příspěvky zasílejte nejpozději do 15. každého měsíce do Vlastivědného muzea. Cena Kčs 1,--.